

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἑλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΙ: Ἑτησίᾳ δραχμῆς 100. Ἐξέ-
μνησ. 55. Τρίμηνην δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΙ: Αἰρήντου γράμμα διατημ. 50,
Αμερικῆς δολλῆρια 5.— Ἀγγλίας καὶ ἑλλῶν ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξέμνησι καὶ Τρίμηνησι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰοῦσάσθε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐυριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Ἡερδάνειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος

Ἀθήναι, 1 Μαΐου 1937

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 22

ΤΟ ΣΤΕΦΑΝΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὸ γύριζε καὶ τὸ ξαναγύριζε στὸ
μυαλό της. Πῶς θὰ τὰ κατάφερνε
νάχη κι' αὐτὴ ἓνα στεφάνι τὴν πρω-
τομαγιά; . . Ἡ θειά της τῆς τὸ ξέκο-
ψε μιὰ καὶ καλῆ:

— Δὲν εἶναι ἐφτοῦνα γιὰ μᾶς. Μιὰ
φωροπαράγκκα, τὸ στεφάνι τῆς ἐλει-
ψε. . . Ἄμ' δὲ μὲ παρατάς, λέω γιῶ,
ξεμαλισμένη. . . Γιὰ τίς ἀμαρτίες
μου σ' ἀρφάνεψε ὁ Θεός, λέω: . .
Λίγο νιονιὸ δὲ μπορεῖς νὰ βάλῃς καὶ
σὺ; . . Ὡχσὺ λυλάδα μου καὶ τί
χρωστάω ἢ δόλια. . .

Τέτοια ἀτέλειωτα. . . Ἄντε τώρα
σὺ, Ἐλενίτσα, νὰ ἐπιμένῃς. . . Μὰ
ἔλα ποῦ τῶθαλε κι' αὐτὴ πίκια. Νά,
ἐκεῖ στὸ καπελλάδικο ποῦ δούλευε. .
(Δούλευε. . . ὁ λόγος τὸ λέει. . . Ἡ
θειά της, σὰν ἀρφάνεψε τὸ κοριτσάκι
κι' ἀναγκάστηκε νὰ τὸ φορτωθῇ στὴ
ράχη της, κοίταξε πῶς νὰ ξεγλυτώσῃ
ἀπὸ δαῦτο τὸ γρηγορώτερο. Παρα-
κάλεσε λοιπὸν τὴ φιλενάδα της τὴ
Βαγγελία νὰ τὸ συστήσῃ στὴ θειά της
τὴ Δρακοῦ, ποῦχε καπελλάδικο στὴ
Μητρόπολη, νὰ τὸ πάρῃ στὸ μαγα-
ζὶ της. . .

— Ἐφτὰ χρονῶ μαζοῦμι τί νὰ τὸ
κάνω, παιδάκι μου; Πιότερο γιὰ φα-
σαρία θῆναι. . .

— Ἐλα δά, θειά, ἐπέμενε ἡ Βαγ-
γελία, ποῦθελε νὰ ὑποχρεώσῃ τὴ φι-
λενάδα της. . . Τὰ λεφτὰ θὰ τῆς δώ-
σης, γιὰ τὸ φαί; . . Κάνω λουλούδι
νὰ σοῦ καρφώνῃ, καμμιά κορδελίτσα
νὰ σοῦ ράβει. . . Ἔτσι γιὰ νὰ μαζω-
χτῇ ἀπὸ τοὺς δρόμους τὸ ρέμπελο. . .
Καὶ τὴν κατάφερε. . .)

Λοιπὸν ἐκεῖ στὸ καπελλάδικο οἱ
μεγάλαι μαθήτριαι κάνανε σπουδαῖα
σχέδια γιὰ τὴν πρωτομαγιά. . . Ἄλ-
λη-τοῦτο, ἄλλη τ' ἄλλο. . . Καὶ γέ-
λια καὶ κρυφομιλητὰ καὶ μικροξέ-
φωνητὰ! . . Τὸ Δανάκι, στὴ γωνιά
του, σιδῆρωνε μιὰ κορδέλα δίχως μι-

λιά. . . Μὰ τὸ μυκλουδάκι της δού-
λευε, δούλευε ἀτέλειωτα. . . Πῶς
νὰ τὰ κατάφερα. . . Λεφτὰ δικὰ της
δὲν εἶχε. . . Οὔτε μιὰ δραχμὴ ποῦ
λέει ὁ λόγος. . . Ὅ,τι τῆς δινανε οἱ
κυρίες θταν τοὺς τύλιγε τὰ καπέλλα
τοὺς μ' ἓνα εὐγενικώτατο «μὲ γειά-
σας», τῆς τῆπαιρνε τὸ βράδυ ἢ θειά
της. . . Πάντα σὰν γύριζε ἀπ' τὴ δου-
λειά, τῆς ἔφαγγε τίς τοπέτες. . .

Θυμᾶται ἡ Ἐλενίτσα τὴν περσινὴ
πρωτομαγιά. Βέβαια ποῦ δὲν ἦταν

πλούσια ἢ μάνα της. Ἐνοδοῦλευε
καὶ κείνη πότε σῶνα σπῖτι πότε στ'
ἄλλο. Μὰ τὸ κοριτσάκι τῆς τῶθελε
χαρούμενο. . . Καὶ τὴν ἡμέρα τῶν
λουλουδιῶν. . . «—Μανοῦλα, θάχουμε
καὶ μεῖς στεφάνι σὰν τὰ πλουσίσιπι-
τα; . . Ὡχουμε, παιδάκι μου. . .
θάχουμε νὰ σὲ χαρῶ. . . Ἐμεῖς δὲ
δὲ θὰ κουραστοῦμε γιὰ νὰ πάμε νὰ
μαζέψουμε λουλούδια, τὰ περβόλια
εἶναι δῶ κοντὰ στὴ μύτη μας. . .» Καὶ
μαζέψανε ἀγριολούλουδα κι' ἡ μα-

νούλα μοναχή της έπλεξε τὸ στεφάνι πὸ τὸ κρέμασαν σ' ἕνα μεγάλο καρφι έξω ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς φτωχοκαμαρούλας...

Πέρου... ἦταν ἀλλιώτικα πέρου... Τὰ λουλούδια εἶχανε ἄλλη θωριά, ἀλλιώτικη μυρουδιά. Οἱ ἀνθρώποι ἦταν πιδ γελαστοὶ κι' ἡ καρδούλα τῆς ἐξάχρονης παιδούλας χοροπήδαγε χαρούμενα καὶ πεταχτά...

Τὴ θλιθερὴ ἢ φεταινὴ πρωτομαγιά! Ἡ Ἐλενίτσα δὲν κάθεται πιά κοντὰ σὲ περβόλια γιὰ νὰ μαζέψῃ κανένα ἀγριολουλούδο ὡς πέρου... Πράσινο δὲ βλέπει γύρω τῆς καθόλου, μόνον καὶ φηλά σὲ βουναλάκι τὰ κυπαρίσσια τοῦ κοιμητήριου...

Νὰ ἐκεῖ, σὲ φτωχικά, πέρα ἀπ' τὴ μέντρα.—Μπὰ! πῶσα λουλούδια, πότε φύτρωσαν ἐλ' αὐτὰ; Ἡ Πρωτομαγιά στόλισε καὶ τῆς μανούλας τὸ σπιτάκι μὲ λουλούδια... Κι' ἀλήθεια, παπαρονές, σκόντζιες, ἀγριοβιολέτες, μαργαρίτες καὶ λογῆς-λογῆς πρασινάδες εἶχαν κυκλώσει τὸ φτωχικὸ σταυρὸ...

Κι' ἡ Ἐλενίτσα ἐφτιαξε ἕνα ὄμορφο στεφάνι, μόνον πὸ δὲν τὸ πῆρε μαζὶ τῆς, μὰ τὸ κρέμασε σὲ σταυρὸ τῆς μέρας...

Κι' ἡ Ἐλενίτσα ἐφτιαξε ἕνα ὄμορφο στεφάνι, μόνον πὸ δὲν τὸ πῆρε μαζὶ τῆς, μὰ τὸ κρέμασε σὲ σταυρὸ τῆς μέρας...

— Ἄς κάνει κι' ἡ μανούλα πρωτομαγιά, συλλογίστηκε. Ἐλακρωμένη γύρισε στὴ θειά τῆς. Εἶχε μιά τέτοια γαλήνη σὲ προσωπάκι τῆς, πὸ ἡ θειά τῆς τάχαζε...

— Ὁχι, ἡ λάμψη σὲ πρόσωπο τῆς Ἐλενίτσας ἐρχεται ἀπὸ πολὺ πιδ φηλά... Ἐνα ἀστράκι δασκαλεμένο ἀπὸ τὴ μάνα τῆς κατέθηκε σιγά-σιγά καὶ μὲ τίς θερμὲς ἀχίβες τοῦ φωτίσε τὴν πονεμένη ψυχούλα τῆς, αὐτὴ τὴ νύχτα τῆς Πρωτομαγιάς.

ΠΟΤΕ ΓΕΛΑΣΕ Ο ΑΛΑΖΑΡΟΣ

Ἡ Ἐλενίτσα, ἀπὸ τὴν ἡμέρα πὸ ἀναστήθηκε, μὲ τὴ θεϊκὴ δύναμη τοῦ Χριστοῦ, ὡς τότε πὸ ξαναπέθανε, ἔζησε στὴ γῆ, πάνω ἀπὸ τριάντα χρόνια.

Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα τῆς νέας του ζωῆς—ἔπως τὸ θέλει λαϊκὸς θρύλος—ἔμενε συλλογισμένος καὶ λιγομίλητος, καὶ κείνα τὰ λίγα λόγια πὸ εἶλεγε, ἀργὰ καὶ πῶ, ἦτανε γιὰ τὴ ματαιότητα τοῦ κόσμου.

Μὲ καιρὸ, ὅστερα ἀπὸ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, ἀκολούθησε μερικὸς Ἀποστόλους, πὸ πῆγαιναν ἀπὸ τόπο σὲ τόπο, νὰ κηρύξουν τὴ θρησκεία τοῦ Θεοῦ Δασκάλου τους, τὴ θεμελιωμένη σὲ δόγμα τῆς παγκόσμιας ἀγάπης.

Ἡ ζωὴ του, λιγοστή. Γλήγορα ν' ἀφανιστῆ. Καὶ ν' ἀλλάξῃ θέλει. Ναι, μὰ τοῦτο ἔχει σκοπὸ. Νὰ μᾶς κάμῃ τὸν καρπὸ τοῦ θά σάξῃ μέλι.

Τοῦ χειμῶνος οἱ χιονιές. Εἶναι κρύα καὶ παγωνιές. Διόλου δὲ μ' ἀρέσουν. Ὅμως τούτῃ δὲ ἡ χιονιά εἶναι τ' ἀνθία σὲ κλωνιά πὸ καρποὺς θὰ δέσουν.

Ἀπ' τὸν οὐρανὸ στὴ γῆ Πέφτον ἄγγελοι λευκοί. Μὰ εἶν' ἡ χαίμωνιά κακὴ, καὶ γεφὸ τοῦς κάνει. Ἡ ἀνοιχτὴ, εἶναι χαρῶπῃ καὶ γεμάτῃ προκοπῇ: Κι' ὅπου πᾶσουν, καρποὶ βγαίνουν μάνι-μάνι.

Ἡ ἀνοιχτὴ, εἶναι χαρῶπῃ καὶ γεμάτῃ προκοπῇ: Κι' ὅπου πᾶσουν, καρποὶ βγαίνουν μάνι-μάνι.

Ἡ ἀνοιχτὴ, εἶναι χαρῶπῃ καὶ γεμάτῃ προκοπῇ: Κι' ὅπου πᾶσουν, καρποὶ βγαίνουν μάνι-μάνι.

Ἡ ἀνοιχτὴ, εἶναι χαρῶπῃ καὶ γεμάτῃ προκοπῇ: Κι' ὅπου πᾶσουν, καρποὶ βγαίνουν μάνι-μάνι.

Ἡ ἀνοιχτὴ, εἶναι χαρῶπῃ καὶ γεμάτῃ προκοπῇ: Κι' ὅπου πᾶσουν, καρποὶ βγαίνουν μάνι-μάνι.

Ἡ ἀνοιχτὴ, εἶναι χαρῶπῃ καὶ γεμάτῃ προκοπῇ: Κι' ὅπου πᾶσουν, καρποὶ βγαίνουν μάνι-μάνι.

Ἡ ἀνοιχτὴ, εἶναι χαρῶπῃ καὶ γεμάτῃ προκοπῇ: Κι' ὅπου πᾶσουν, καρποὶ βγαίνουν μάνι-μάνι.

Ἡ ἀνοιχτὴ, εἶναι χαρῶπῃ καὶ γεμάτῃ προκοπῇ: Κι' ὅπου πᾶσουν, καρποὶ βγαίνουν μάνι-μάνι.

Ἡ ἀνοιχτὴ, εἶναι χαρῶπῃ καὶ γεμάτῃ προκοπῇ: Κι' ὅπου πᾶσουν, καρποὶ βγαίνουν μάνι-μάνι.

Ἡ ἀνοιχτὴ, εἶναι χαρῶπῃ καὶ γεμάτῃ προκοπῇ: Κι' ὅπου πᾶσουν, καρποὶ βγαίνουν μάνι-μάνι.

Ἡ ἀνοιχτὴ, εἶναι χαρῶπῃ καὶ γεμάτῃ προκοπῇ: Κι' ὅπου πᾶσουν, καρποὶ βγαίνουν μάνι-μάνι.

Ἡ ἀνοιχτὴ, εἶναι χαρῶπῃ καὶ γεμάτῃ προκοπῇ: Κι' ὅπου πᾶσουν, καρποὶ βγαίνουν μάνι-μάνι.

Ἡ ἀνοιχτὴ, εἶναι χαρῶπῃ καὶ γεμάτῃ προκοπῇ: Κι' ὅπου πᾶσουν, καρποὶ βγαίνουν μάνι-μάνι.

Ἡ ἀνοιχτὴ, εἶναι χαρῶπῃ καὶ γεμάτῃ προκοπῇ: Κι' ὅπου πᾶσουν, καρποὶ βγαίνουν μάνι-μάνι.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΠΡΩΤΗ ΑΝΑΣΤΑΣΗ

Ἀγαπητοί μου,

ΣΤΗΝ πατρίδα μου, τὴ Ζάκυνθο, μόνον ἕνας Ἐπιτάφιος βγαίνει: τῆς Μητρόπολης. Ἡ λιτανεῖα, πολὺ ἐπίσημη, πολὺ ὄραια, γίνεται τὴ νύχτα τῆς Παρασκευῆς πρὸς τὸ Σάββατο.

Ὅσο ἤμουν μαθητῆς, ποτὲ δὲν εἶχαν πᾶσι στὴ λιτανεῖα τοῦ Ἐπιτάφιου, γιατί δὲν μάφηναν νὰ βγῶ ἔξω νύχτα, καὶ τὸ εἶχα καϊμὸ. Ἀλλὰ ἐκεῖνο τὸ χρόνο, φοιτητῆς πιά, τὸν περνοῦσα στὴ Ζάκυνθο, ἐπειδὴ ἐτοιμαζόμαστε γιὰ πόλεμο—πὸ εὐτυχῶς δὲν ἔγινε—καὶ τὸ Πανεπιστήμιο ἦταν κλειστὸ.

Ἄμ ἦταν νὰ μὴ γελᾶσω; Τὸ ἕνα χῶμα ἐκλεψε τὸ ἄλλο!

Ἄμ ἦταν νὰ μὴ γελᾶσω; Τὸ ἕνα χῶμα ἐκλεψε τὸ ἄλλο!

Ἄμ ἦταν νὰ μὴ γελᾶσω; Τὸ ἕνα χῶμα ἐκλεψε τὸ ἄλλο!

Ἄμ ἦταν νὰ μὴ γελᾶσω; Τὸ ἕνα χῶμα ἐκλεψε τὸ ἄλλο!

Ἄμ ἦταν νὰ μὴ γελᾶσω; Τὸ ἕνα χῶμα ἐκλεψε τὸ ἄλλο!

Ἄμ ἦταν νὰ μὴ γελᾶσω; Τὸ ἕνα χῶμα ἐκλεψε τὸ ἄλλο!

Ἄμ ἦταν νὰ μὴ γελᾶσω; Τὸ ἕνα χῶμα ἐκλεψε τὸ ἄλλο!

Ἄμ ἦταν νὰ μὴ γελᾶσω; Τὸ ἕνα χῶμα ἐκλεψε τὸ ἄλλο!

Ἄμ ἦταν νὰ μὴ γελᾶσω; Τὸ ἕνα χῶμα ἐκλεψε τὸ ἄλλο!

Ἄμ ἦταν νὰ μὴ γελᾶσω; Τὸ ἕνα χῶμα ἐκλεψε τὸ ἄλλο!

Ἄμ ἦταν νὰ μὴ γελᾶσω; Τὸ ἕνα χῶμα ἐκλεψε τὸ ἄλλο!

Ἄμ ἦταν νὰ μὴ γελᾶσω; Τὸ ἕνα χῶμα ἐκλεψε τὸ ἄλλο!

Ἄμ ἦταν νὰ μὴ γελᾶσω; Τὸ ἕνα χῶμα ἐκλεψε τὸ ἄλλο!

Ἄμ ἦταν νὰ μὴ γελᾶσω; Τὸ ἕνα χῶμα ἐκλεψε τὸ ἄλλο!

Ἄμ ἦταν νὰ μὴ γελᾶσω; Τὸ ἕνα χῶμα ἐκλεψε τὸ ἄλλο!

Ἄμ ἦταν νὰ μὴ γελᾶσω; Τὸ ἕνα χῶμα ἐκλεψε τὸ ἄλλο!

Ἄμ ἦταν νὰ μὴ γελᾶσω; Τὸ ἕνα χῶμα ἐκλεψε τὸ ἄλλο!

Ἄμ ἦταν νὰ μὴ γελᾶσω; Τὸ ἕνα χῶμα ἐκλεψε τὸ ἄλλο!

Ἄμ ἦταν νὰ μὴ γελᾶσω; Τὸ ἕνα χῶμα ἐκλεψε τὸ ἄλλο!

Ἄμ ἦταν νὰ μὴ γελᾶσω; Τὸ ἕνα χῶμα ἐκλεψε τὸ ἄλλο!

Ἄμ ἦταν νὰ μὴ γελᾶσω; Τὸ ἕνα χῶμα ἐκλεψε τὸ ἄλλο!

Ἄμ ἦταν νὰ μὴ γελᾶσω; Τὸ ἕνα χῶμα ἐκλεψε τὸ ἄλλο!

Ἄμ ἦταν νὰ μὴ γελᾶσω; Τὸ ἕνα χῶμα ἐκλεψε τὸ ἄλλο!

Ἄμ ἦταν νὰ μὴ γελᾶσω; Τὸ ἕνα χῶμα ἐκλεψε τὸ ἄλλο!

Ἄμ ἦταν νὰ μὴ γελᾶσω; Τὸ ἕνα χῶμα ἐκλεψε τὸ ἄλλο!

Ἄμ ἦταν νὰ μὴ γελᾶσω; Τὸ ἕνα χῶμα ἐκλεψε τὸ ἄλλο!

Ἄμ ἦταν νὰ μὴ γελᾶσω; Τὸ ἕνα χῶμα ἐκλεψε τὸ ἄλλο!

Ἄμ ἦταν νὰ μὴ γελᾶσω; Τὸ ἕνα χῶμα ἐκλεψε τὸ ἄλλο!

Ἄμ ἦταν νὰ μὴ γελᾶσω; Τὸ ἕνα χῶμα ἐκλεψε τὸ ἄλλο!

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΑ'.

Μὲ τὸ «τρία», ὅλοι ἀρχίζουν νὰ τραβοῦν.

Ὁ, τὸν κακόμοιρο τὸν Γκρινιάρη! Πονάει, ξεφωνίζει, κι' ἀντὶ νὰ σταθῇ στὴ θέση του, ἢ νὰ κάμῃ πίσω γιὰ νὰ πεταχθῇ τὸ δόντι, πετιέται ὁ ἴδιος μπροστὰ καὶ τοῦ κᾶκου ἐκεῖνοι τραβοῦν τὸ σπάγγο.

— Στάσου, μωρὲ κουτέ! τοῦ φωνάζουν. Νομίζεις πὸς ἐσένα τραβοῦμε, ἢ τὸ δόντι σου; Ἐστὶ πὸς κάνει, δὲν θὰ βγῇ ποτέ!

Μὰ ὁ Γκρινιάρης δὲν ἀκούει τίποτα. Κάθεται μιά στιγμὴ καί, μόλις νοιώθῃ πόνο, πετιέται πάλι μπροστὰ ξεφωνίζοντας:—Ἄ! Ἄ! μὴ!

— Δὲν εἶναι δουλειά σου, λέει ὁ Πασάς. Πιάστε τον!.. Πιάστε τον, νὰ τελειώσουμε!

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ ΚΥΡΑ ΜΑΡΓΑ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΔΙΑΦΟΡΑ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ ΑΥΓΑ

«Από τ' ανοιχτά παράθυρα μπαίνουν χαρμόσυνα μέσα στα σπίτια οι ήχοι από τις πασχαλινές κωδωνοκρουσίες. Μά και η φύση γιορτάζει μαζί με τους ανθρώπους. Στις εκκλησίες οι καμπάνες σμαίνου την Ανάσταση και στα δέντρα τα πουλάκια φέλλουν το πασχαλινό τους τραγουδάκι. Τα τραπέζια των ανθρώπων στολίζουν τα πασχαλινά αυγά, μά και των πουλιών οι φωλιές είναι γεμάτες αβγουδάκια, έτοιμα να σκάσουν και να πεταχθούν τα πουλάκια από μέσα.

Το αυγό. Ποιά σύμβολο φραιότερο μπορούσε να βρεθί για τη γιορτή αυτήν, που γιορτάζουμε τώρα την άνοιξη; Πάντοτε το αυγό είναι ο βασιλιάς του τραπέζιου, σ' όλες τις εποχές του χρόνου και σ' όλους τους καιρούς. Ένα φρέσκο μελάτο αυγό τρώγεται με την ίδια ευχαρίστηση σήμερα όπως τρωγόταν και στην εποχή του Όδυσσέως, και η Ναυσικά δίχως άλλο θα ήξερε να κάνει μια όμορφη μελάτα με τον ίδιο τρόπο που την κάνει κι' η σημερινή μαγειριστά μας κι' ως μιν την λένε Ναυσικά.

Ποιά νόστιμα δώμας απ' όλα ταυγά, όπως κι' αν είναι μαγειρεμένα, είναι τα κόκκινα, τα Λαμπριάτικα. Είτε μελάτο είτε σφιχτό, το κόκκινο αυγό έχει άλλη χάρη, άλλη γεύση, άλλο άρωμα...

Τα Πάσχα όμως τα αυγά που τρώγονται δεν είναι μόνο τα αληθινά. Είναι και τα άλλα, τα αυγά του ζαχαροπλάστη, που καμιά φορά είναι ακόμη πιο νόστιμα από τ' αληθινά και τις περισσότερες φορές είναι μεγαλύτερα τους.

Μη νομίσετε πως τα ζαχαρωτά αυγά είναι γνωστά από τα πολύ παλιά χρόνια. Αυτά που τα πρωτόκανε είναι ένας Γάλλος ζαχαροπλάστης, ο Ραγκενό, που έζησε τον δέκατο όγδοο αιώνα. Αυτός το Πάσχα έβγαζε στη βιτρίνα του αυγά αληθινά, βαμμένα σε όλα τα χρώματα του ουρανού τόξου, που γίνονταν άναρπαστα. Κάποτε σκέφθηκε να κάνει ένα αυγό από καντιοζάχαρη κι' η επιτυχία του ήταν τόσο μεγάλη, ώστε δεν πρόφτανε να δέχεται παραγγελίες.

«Υπάρχουν και αυγά τόσο μεγάλα, ώστε χωρούν μέσα τους δλόκληρο Μπεμπέκο». (Σελ. 194, στ. β').

Το σοκολατένιο αυγό καθιερώθηκε πολύ άργότερα. Στην αρχή τα σοκολατένια αυγά γίνονταν μεγάλα όσο ένα αυγό περιστοριού. Ύστερα έγιναν σαν αυγά κότας, κατόπιν χήνας, γάλιασας, και τώρα βλέπουμε στις βιτρίνες σοκολατένια αυγά τόσο μεγάλα, που μόνο κανένα πουλί από εκείνα τα προκατακλυσματικά θα μπορούσε να τα είχε γεννήσει.

Εκτός όμως από τα φαγώσιμα αυγά, υπάρχουν και τα άλλα που το περιεχόμενό τους είναι φαγώσιμο, αλλά το τσόφλι τους όχι, ακριβώς όπως γίνεται και με τα αληθινά αυγά.

Τ' αυγά αυτά είναι βσα γίνονται από χαρτόνι και σκεπάζονται απ'

στους δικούς σας σαν μια ευχάριστη έκπληξη.

Θέλετε να βάψετε όμορφα κιτρινωπά αυγά; Βράστε μια φούχτα κρεμμυδόφυλλες μέσα στο νερό κι' έπειτα ρίξτε τα αυγά να βράσουν. Πολύ ώρα βράνουν τα αυγά αν κολλήσετε γύρω γύρω στο τσόφλι τους διάφορα λουλούδια, κι' ύστερα τα θέσετε σφιχτά μ' ένα πανί και τα βάψετε να βράσουν. Απάνω στην επιφάνεια του αυγού θα έχη βγή κάθε λουλούδι με το χρώμα του και το αυγό σας θα φαίνεται σαν αληθινή χαλκομανία.

Θέλετε τέλος να κάνετε χρυσά αυγά; Αλείψετε κάθε αυγό, που θα το έχετε βράσει από πριν, με κοινή γάλα, και ύστερα βουτάτε ένα μπαμπούκι σε χρυσοκόκκινο και πασπαλίζετε με αυτόν το αυγό. Με τον ίδιο τρόπο μπορείτε να κάνετε και αυγά άσημνια.

Δεν τελειώσαμε όμως ακόμη. Εκτός από τα χρωματιστά αυγά, μπορείτε να κάνετε και άλλα διασκεδαστικώτατα. Κόβετε επάνω σε χαρτί κρεπτόν ή γυαλιστερό διάφορα καπελλάκια, αστεία και γιακαδάκια και τα φορείτε στα αυγά. Ύστερα τους ζωγραφίζετε το πρόσωπό τους κάνοντάς τα ν' αποκτήσουν διάφορες άστετες φάτσες, και βάψετε από ένα τέτοιο αυγό στην αυγοθήκη κάθε καλεμένου στο τραπέζι. Και όταν καλέσετε τους φίλους σας ή τις φιλενάδες σας στο σπίτι, μην ξεχάσετε να φάτε μαζί τους το «αυγό της αδελφούνης». Τι είναι πάλι αυτό; Θα σας το πω άμέσως. Το φραιότερο, μεγαλύτερο, κόκκινο πασχαλινό αυγό ξεφλουδίζεται (πρέπει όμως να είναι σφιχτό) και κόβεται ύστερα σε τόσες φέτες βσα είναι τα παιδιά που κάθονται γύρω από το τραπέζι. Κάθε παιδί λοιπόν απλώνει και παίρνει το μερτικό του από το «αυγό της αδελφούνης» και το τρώει, χωρίς όμως να νομίζει το στόμα του και να πη μια λέξη. Αν φαγωθί τ' αυγό χωρίς να μιλήση κανείς, ολο το χρόνο τα παιδιά που έχουν μαζευτεί σήμερα γύρω στο τραπέζι, θα συνδέονται με την πιο θερμή φιλία και δεν θα γίνη ούτε ένας καυγάς μεταξύ τους. Έτσι κι' άλλους δοκιμάστε το.

Καλό σας Πάσχα Η ΑΓΑΠΗ

ΠΩΣ ΝΑ ΒΑΨΕΤΕ ΜΟΝΟΙ ΣΑΣ ΤΑ ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ ΑΥΓΑ

Τώρα που τελείωσαν οι φασαρίες της κουζίνας και ή μαμμά σας έβαψε τα πασχαλινά αυγά, ζητήστε της και σείς μερικά άσπρα για να τα βάψετε και να τα στολίσете σύμφωνα με το γούστο σας και να τα παρουσιάσετε

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΗΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνάχεια από το προηγούμενο —
— Ορίστε το κρεβάτι σου! του είπε ο Κώστας έμα έφτασαν στην κάμαρα. Καληνύχτα.
Και κατέβηκε.

Αμα ο Μάριος έμεινε μόνος, έβγαλε την πέτρα από την τσέπη του και την έχωσε κάτω από το μαξιλάρι του, για να την έχη πρόχειρη, αν του συνέβαινε τίποτα τη νύχτα. Έπειτα έπλάγιασε. Αλλά ποιά κοιμήθη! ο φόβος δεν τον άφινε να κλείση μάτι.

Θα πλάγιασαν ωστόσο κι' οι νοικοκυραίοι και θα κοιμόνταν πολύ βαθιά, γιατί ο Μάριος δεν άκουγε πια ούτε όμιλιες, ούτε βήματα, ούτε κανέναν άλλον κρότο, παρά μόνο δυνατά ροχαλιτά. Αυτό έσήμαινε πως οι άνθρωποι εκείνοι δεν ήταν κακοί, γιατί ποτέ ο κακός δεν κοιμάται τόσο βαθιά κι' ήσυχα: άνησυχεί, φοβάται για τα καλά που έχει κάνει, σκεδιάζει με το νου του να κάμη άλλα, κι' άγρυπνεί ή λαγοκοιμάται. Αλλά ο Μάριος δεν ήταν σε ηλικία για να κάμη αυτή τη σκέψη και να ήσυχάση δλόστελα. Ο φόβος τον άφηνε άγρυπνο ως τις δυό από τα μεσάνυχτα. Τότε μόνο τον ένίκησε ή μεγάλη κούραση κι' ή νόστα. Κι' άποκοιμήθηκε.

Αλλά τίποτ' άστοίχισε αυτός ο ύπνος! Είδε ένα τόσο φοβερό, τόσο φριχτό όνειρο!

Ήταν, λέει, μέσα σε σπηλιά κακούργων, ληστών, και δεν μπορούσε να φύγη. Οι ληστές φαίνονταν καλοί άνθρωποι, μά ποιάς έφέρει τί βλαάνιστήρια του έτοιμάζαν. Τους άκουγε να μιλούν σιγά-σιγά μεταξύ τους κι' ένόμιζε πια πως είχε φτάσει ή τελευταία του ώρα. Και νά, ο άρχιληστής πήγε άξαφνα κοντά του και του είπε άγρια:

«— Τα λεφτά σου ή σου πήρα το κεφάλι!»

Και σήκωσε το χέρι του να τον χτυπήση με το πελώριο γιαταγάνι που κρατούσε...

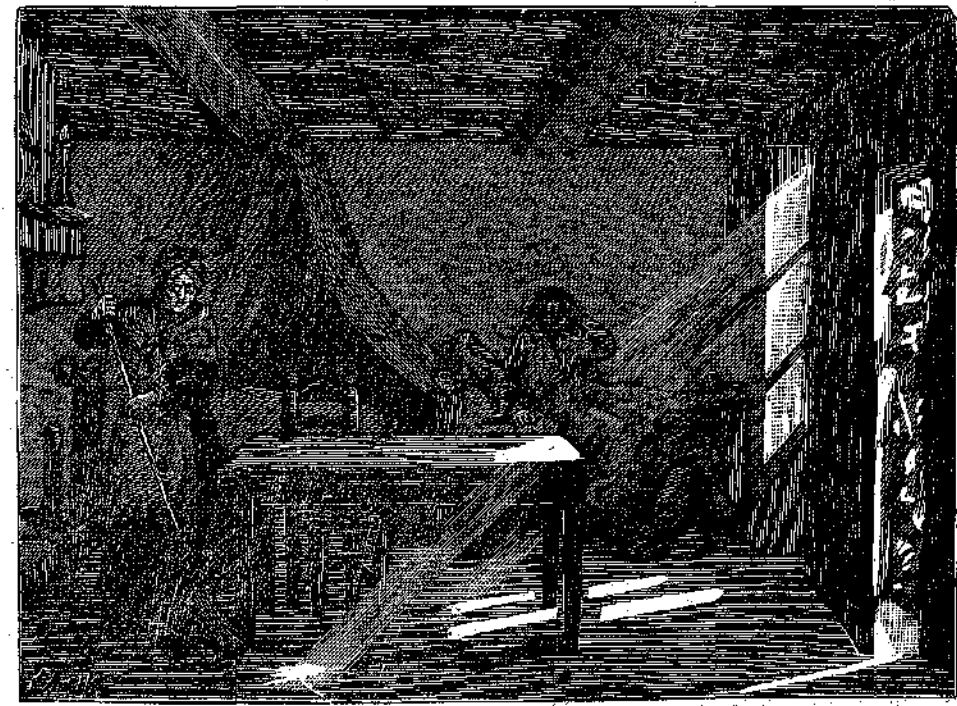
Αλλά τίποτ' απ' αυτά δεν είδε.

Είδε μόνο τη νοικοκυρά του σπιτιού, που κρατούσε ένα σάρωμα και σκούπιζε την κάμαρα. Τότε τα θυμήθηκε όλα: Καθώς τον είδε ζυπνητό, ή καλή γυναίκα του είπε:

— Καλημέρα, παιδί μου. Πώς κοιμήθηκες άπόψε; Όχι πολύ ήσυχα, μου φαίνεται. Σ' άκουγα που βληνύχτα είχες παραμιλήσει. Θα έβλεπες άσχημα όνειρα, άλήθεια!

— Εγώ; έκαμε ο Μάριος ντροπισμένος. Όχι, κυρά μου, δεν έβλεπα τίποτα...

— Τότε θα ήταν σκληρό το κρεβάτι σου και δεν μπορούσες να κοιμη-

«Η νοικοκυρά του σπιτιού κρατούσε ένα σάρωμα και σκούπιζε την κάμαρα». (Σελ. 195, στ. β')

θης. «Ε, βέβαια, άρχοντόπουλο εσύ, είσαι άλλοιώτικα μαθημένος.
— Μά όχι, όχι... πολύ καλό ήταν το κρεβάτι...
— Είσ' εύγενικό παιδί και δεν θέλεις να το πής για να μη μάς προσβάλης. Μά ξέρεις τί λέει ο λόγος: «με το κεφάλι που έχω σε προσκυνώ»!», και μεις με το κρεβάτι που είχαμε σε περιποιηθήκαμε. Άς είναι... Ντύσου τώρα, παιδάκι μου, κι' έλα κάτω να πιής το γάλα σου. Γεια σου!

«Η γυναίκα με τη σκούπα της κατέβηκε. Κι' ο Μάριος έμεινε μόνος και ντόθηκε γρήγορα. Πώς ντροπιόταν και μετόνωιανε τώρα που πήρε τους καλούς αυτούς ανθρώπους για ληστές!

Κατέβηκε. Το δωμάτιο, που χιές το βράδυ του φάνηκε σε σπηλιά κακούργων, τώρα ήταν φωτεινό, καθαρό, συγυρισμένο, μια χαρά. Στο τραπέζι τον περίμενε ένα φλυτζάνι γάλα, μια μεγάλη φέτα ψωμί και βούτυρο φρέσκο. Η γυναίκα του είπε:

— Κάθισε, παιδάκι μου, να φάς. Όπου να ναι άθρβουν κι' οι φίλοι σου να σε πάρουν. Ο άντρας μου και τα παιδιά μου δεν είναι δω. Έδωνησαν πολύ πρωί και πήγαν στο χωράφι. Μου παράγγειλαν όμως να σου πω την καλημέρα τους και καλό ταξίδι.

Μόλις είχε άποφάει ο Μάριος, και στην αυλή άκούσθηκαν βήματα. Ήταν ο Μοντανής, ο Σακζάνης κι' ο Δουμπεδανός που έρχονταν από του κύρ Κλάδη να τον πάρουν.

— Καλημέρα! Έτοιμος;
— Έτοιμος! Καλημέρα!
«Ο Μάριος πετάχτηκε στην αυλή να υποδεχθί τους φίλους του, και μαζί του βγήκε κι' ή νοικοκυρά, που τους χαιρέτησε με μεγάλη ευγένεια!

— Καλώς τα παιδιά, καλή σας ήμέρα. Πώς περάσατε στού κύρ Γιάννη;
— Λαμπρά! είπαν τα παιδιά μ' ένα στόμα.
— Κι' εγώ περίφημα! φώναξε ο Μάριος.
Και βάζοντας το χέρι στην τσέπη του, γύρισε στη νοικοκυρά και τής είπε:
— Αλήθεια, κυρά, τί σας χρωστώ για το κρεβάτι, το δείπνο και το πρόγευμα;
(Ακολουθεί) Μετάφρ. π. 1. φ. και ΓΡ. Σ.

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό ΑLEXANDRE ALANOF και JACQUES CHRISTIAND

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Ο Βαρνάβας άρπαξε ένα ξεκοινόπαγο κι έτρεξε να σκουπίση τα τζάμια. Χαμένος κόπος!

— Τι όμύχη! Έκανε ο πιστός υπηρέτης. Θά προσγειωθούμε σε λίγο χωρίς να το πάρουμε είδηση.

Ο Έρρικος είχε ξαναβρεί το κέφι του.

— "Ω θηρραλέε εξερευνητή του άπειρου! είπα. "Ω άτρήγυτε θαλασσοπόρο του διαστήματος, πότε επίτελους θ' άρχισες να μεταχειρίζσαι τους δρους που ταυρίζουν σε κάθε περίπτωση; Να προσγειωθώμε! Δηλαδή να πατήσουμε στη Γη! Ξέρεις που βρίσκεται η Γη; Σε απόσταση 76 εκατομμυρίων χιλιομέτρων. Στην Άρη πρόκειται τώρα να πατήσουμε. Να προσγειωθώμε, αν σ' άρέσει ή λέξη.

Τή στιγμή εκείνη ένα δυνατό κρουδούσιμα άντήχησε ξαφνικά πάνω από τα κεφάλια τους. Ο Βαρνάβας και ο Άνδρέας τινάχτηκαν ξαφνιασμένοι.

— Τό τηλέφωνο! φώναξε ο Βαρνάβας και έτρεξε προς τό μηχανήμα που είχε χρησιμοποιήσει για να συνεννοηθή με τους δύο νέους όταν είχαν βγει έξω με τα σκάφανδρα. "Εμπρός! Έμπρός! φώναξε, σικκώνοντας τό ακουστικό. Μπα! Κανένας δεν μου άπαντεί! Δεν άκούω τίποτε!

— Φαίνεται πως τό τηλεφωνικό κέντρο στον Άρη δεν λειτουργεί καλύτερα από τό δικά μας, είπα ο Έρρικος. Τίποτε δεν άκούω, Βαρνάβα; Καί όμως τό κρουδούσιμα έξυκολουθεί.

— Έλα, άφησε πια τό άστειά, γιατί γίνονται στα τέλος ένοχλητικά, έκανε ο Άνδρέας μ' άνυπομονησία. Τί σημαίνει αυτό τό κρουδούσιμα;

— Όρίστε, τό σταματώ, άφου τά νεύρα του κυρίου δεν μπορούν να τό υποφέρουν. Άς μάλη λοιπόν ο κύριος, δια πρόκειται για ένα κρουδούσιμα που τό προκαλεί αυτόματα ένα έξυπνο μηχανήμα έγκαταστημένο από έμένα τον ίδιον στη βολίδα, και που, χωρίς να θέλω δηλαδή να περιαιτολογήσω.

— Ω, Έρρικο, είσαι άπαίσιος! Επιτέλους έξηγήσε μας τί είναι.

— Άπλοούστα τό κρουδούσιμα αυτό μας είδοποιεί ότι φθάσαμε στα πρώτα άτμοσφαιρικά στρώματα του Άρη.

— Τι; έκανε ο Βαρνάβας, που κάθε έκφραση άγνωστη τον τρόμαξε.

Τι λογής στρώματα είναι πάλι αυτά; Είναι μαλακά, τουλάχιστο;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Ο Άρης

Οι δύο άερονάυτες τώρα δεν ξεκολλούν τα μάτια τους από τό ύψόμετρο που δείχνει άδιάκοπα σε ποία απόσταση, βρίσκονται από την επιφάνεια του πλανήτη: 30,000 χιλόμετρα, 29,000, 28,000, 27,000.

Έπειδή ή εξέλιξη της βολίδας τους έμποδίζει έντελώς τη θέα, ο Έρρικος κόβει πότε-πότε τό γκάκι, και τότε δρμούν και οι τρεις προς τον φγγίτη άνοίγοντας τό μάτια τους διάπλατα για να ίδουν όσο τό δυνατόν καλύτερα τό παράξενα και πρωτογνωρίσια αυτά μέρη όπου δεν ξέρουν άκόμη τί τους περιμένει.

Άπό έδω ψηλά άκόμη που βρίσκονται, μπορούν να κρίνουν πως τίποτε στον Άρη δεν μοιάζει με τη Γη. Ούτε θάλασσες, ούτε στεριές έχει ο πλανήτης. Οι θάλασσες μοιάζουν με άπέραντους ρηχούς βάλλτους και οι στεριές είναι όλες επίπεδες, με χαμηλούς λόφους μοναχά που έχουν άπαλές κινήσεις. Η βλάστηση άπλώνεται έδω κι' εκεί συγκεντρωμένη σε τετράγωνα επιφάνειες ή σε λουρίδες παράξενα στενές.

Κι' οι τρεις άνθρωποι της Γης μένουν σιωπηλοί. Δεν λένε τίποτε, ούτε και σκέπτονται τίποτε.

Ο Έρρικος άνοίγει πάλι τό γκάκι και τους περιστοιχίζει ξανά ή όμύχη. 26,000 χιλόμε. 25,500, 25,000, 24,000.

Ο Άνδρέας κόβει πάλι τό γκάκι.

Ο Βαρνάβας έδωσε στον Έρρικο μία γεοδιά κατάστημα.

23,000 χιλόμετρα. Ο Δείμος έμεινε πίσω τους, άρχισε να μικραίνει και ν' άπομακρύνεται, άκολουθώντας την προαιώνια πορεία του.

Η βολίδα κατεβαίνει, κατεβαίνει άδιάκοπα. Σε μία στιγμή που ο Έρρικος κόβει τό γκάκι, οι σύντροφοί του βλέπουν την επιφάνεια του πλανήτη σαν μία άπέραντη κατάλευκη έκταση.

— Μέε στο καταχείμωνο φθάνουμε, λέει ο Έρρικος. Οι πάγοι και τό χιόνια των πόλων έχουν κατεβεί πολύ χαμηλά.

— Κι' εγω που είμαι τόσο κρυατούλης! βογγάει ο Βαρνάβας.

— Μπορούμε νά κατεβούμε όπου θέλουμε. Θά δικλέψω ένα μέρος κοντά στον Ισημερινό.

— Θά βρούμε άραπάδες;

— Αυτό δεν μπορώ να τό ξέρω από τώρα.

5000 χιλόμετρα. Ο λαμπρός δίσκος του ήλιου χάνεται λίγο-λίγο πίσω από την καμπύλη του όρίζοντα του πλανήτη. Ταυτόχρονα ο ήσικος άπλώνεται άπάνω στην επιφάνεια του Άρη και οι λεπτομέρειές της γίνονται θαμπές και άκαθόριστες.

Η βολίδα έξακολουθεί να κατεβαίνει σαν ένα μετέωρο περιτριγυρισμένο από άτμούς.

Πέντε χιλιάδες μέτρα! Κάθε τόσο ο Έρρικος κόβει τώρα τό γκάκι για να μπορη να βλέψη.

(Άκολουθεί) ΓΕΟΡΓΙΑ ΤΑΡΧΟΥΔΗ

Και τότε, τη στιγμή που οι άτμοι γύρω τους άρχισαν να σκουρπίζονται, παρατήρησαν ένα πέλωριο φωτεινό σφαιρικό όγκο, που όρμωσε με άπερίγραπτη ταχύτητα κατά πάνω τους. Ο Βαρνάβας και ο Έρρικος θυμήθηκαν άθελά τους τον δείκτονα που κόντεφε να τους τρυπήσει πέρα πέρα όταν έφυγαν από τη Γη.

Ο Έρρικος έμωσε, σαν άστρονόμος, ξέρει ότι τώρα δεν πρόκειται πια για δείκτονα, άλλα για τον ένα από τους δύο δορυφόρους του Άρη, τον Δείμο. Ο μικροσκοπικός αυτός δορυφόρος, που ή διάμετρος του είναι 87-88 δέκα χιλόμετρα, από την κοντινή αυτήν απόσταση έκανε έντύπωση καταπληκτική. "Οστόσο ο Έρρικος δεν τρόμαξε καθόλου. Τα μηχανήματά του του δείχνουν πως ή βολίδα θα παρήση χιλιάδες μέτρα μακριά του. Άλλωστε το είναι κι' εύκολο, αν υπάρχει φόδος να συγχρυσθούν, να λοξοδομηθή λίγο και να άποφύγη τη σύγκρουση.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΝΑΣΤΑΣΗ

Άνατέλλει λαμπρόφωτη ήμέρα. Οι καμπάνες χτυπάνε γλυκά και οι ήχοι ψηλά στον αέρα Άνσβαίνουν σαν άσπρα πουλιά.

Τ' άγγελούδια στα ούρανια κρυμμένα Φάλλον ύμνους για τον Άνιστή, "Ολ' ή κλάση άγάλλεται, λάμπει, Έδνηχία σκουρπίζεται στη γη.

Οι καρδιές μας χτυπούν μες στα στήθη, και φωτίζει τό μάτια ή χσρά, Άδελφοί μου, ο Χριστός άναστήθη, Φιληθήτε μ' άγγή την καρδιά.

Ζακνθίνουλα [Γ]

ΤΟ ΠΡΟΒΑΤΑΚΙ

Πάνω απ' τό κρεβάτι μου, έχω μία εικόνα, άντίγραφο ενός μεγάλου ζωγράφου. Παριστάνει τό Χριστό παιδάκι, και δίπλα του ένα προβατάκι που τότε τρυφερά άγκαλιάζει.

Κάθε χρόνο τη Μεγάλη Έβδομάδα, ή εικόνα αυτή μου γίνεται πιο άγαπητή. Έξω άκούγονται οι παραπονιάρικες φωνές των άρνιων, και τ' άνήσχη ποδοβολητά τους, και μόνο τ' άρσάκι της εικόνας μας στέκει ήσυχο και γαλήνιο, μέσ' τά χερσάκια του Χριστού.

Άφου, τά καίμενα, θά δώσουν τό αϊματάκι τους τό τόσο άγγό, για να χαρούμε μ' αυτό τη γιορτή της Άγάπης. Ήταν άνάγκη τάχα με ποτάμια αίμα να γιορτάσουμε την Άνάσταση του Χριστού μας;

Ω! Άνθρωπάτης άνεπτυγμένη, πότε θά πετάξες τό βράβο από αυτό έθιμο για να γιορτάξεις πια άρμονικά;

Ζανθή Κάμεν [Β]

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΡΟΔΟΥ

Είναι Ιούνιος. Ο ήλιος βρίσκεται εις τό ζενίθ του και καίει τά πάντα με τις λαμπρές και φωτεινές άκτίνες του. Αυτό τό ήλιόλουστο και χαρούμενο πρώινό οι κήποι όλοι γιορτάζουν. Γεμάτοι δένδρα και λουλούδια, γεμάτοι φώς και ζωή.

Μέσα σ' όλο αυτό τό ζωηρό κι' έντυχιμένο περιβάλλον, βλέπει κανείς δια γύρω του ν' άπολαμβάνουν τη ζωή, να χαίρονται και ν' αναδίδουν ένδοια μεθυστική. Κι' όταν τό βλέμμα σου δεν συναντά παρά έντυχιμένα όντα, όταν τό πουλάκι τραγουδούν άδιάκοπα και τά λουλούδια στολίζουνται με τό πιο ζωηρά χρώματα, ή, είναι άδύνατο να φαντασθής ότι μπορεί να υπάρχουν στον κόσμο πλάσματα που όπόφέρουν και πόνον. Άν μάλιστα ένα τέτοιο πράγμα, θά ξαφνιαζόμαστε άσφαλώς πολύ.

Πώς είναι δυνατό, μιά τέτοια μέρα, μιά μέρα που ο ήλιος καίει και ζωογονεί τά πάντα; Ή λοιπόν, άκρίβως

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

Εκείνο τό πρώτο ήμου κακοδιάθετη και νευρική. Και έχετε πούδες σηκώνομαι. Δέν θυμάμαι ποιά άκουσα, πως όταν έής άράχνη, όλη ή μέρα σου θά είναι άνάποδη. Όχι πως είμαι προληπτική, άλλα δεν ξέρω πως έκείνο τό πρώτο ή σκέψη της άράχνης τριβέλιζε τό νού μου. Ξεκινώ για τό σκολείο. Ο καιρός σκουνοφλισμένος. Μαθα σύννεφα σκεπάζουν τον ούρανό. Οι στάλες της βροχής πέφτουν χοντρές. Κάνω μερικά βήματα και πλάφ! βουτιέμαι μέσα στα νερά. Μά στραβάθηκες, καιμένη θέμις, πρωί-πρωί. — Άχ, αυτή ή άράχνη φαίνεται!

Στρέψω τό δρόμο. Άφρημένη καθώς ήμου, παρά λίγο να με παραση τό ποδήλατο που έχόταν απ' τον κάτω δρόμο. Δέχτηκα ένα ενά χαθής σραβή! από τον άνοβάτη του και προώρησα. Έφτασα τέλος στο σχολείο άλλα σε τί χάλια, Θεέ μου! Τά ποπούσια και οι κάλτσες μου καταμουσκεμένα. Όλη έμοιαζα με βρομμένη γάτα.

Πώς έτυχε να θυμηθί τ' όνομά μου την πρώτη ώρα ο καθηγητής;

Σηκάνομαι στο μάθημα. Η άράχνη, ή αναποδιά, έχονταν και θρονιάζονταν έπίμονα στο νού μου. Άπαντά αφηρημένα στις έρωτήσεις τοι καθηγητή μου. Καταλαβαίνω ότι δεν λέω καλά τό μάθημα. Κοκκινίζω. «Μά τί έχεις, παιδί μου, και είσαι αφηρημένος;» μου λέει ο καθηγητής μου. Κάθονται. Και όμως πριν σηκωθώ, ήξερα καλά τό μάθημά μου.

Όλο μου τό πρώτο πέρασε άνάποδο. Τό άπόγευμα, κάνοντας να κατεβώ τη σκάλα, περιδικάσσομαι από μιά γλάστρα και μπρά! κάτω ένα σάλλο και χτυπά στα σιδερένια κάγκελα της σκάλας. Από τότε έχω και τό σημάδακι έκείνο στο κουτέλο. Κι' από τότε, όταν άνταρωθώ με άράχνη, χωρίς να τό θέλω άνατριχιάζω, και με τρόπο θυμάμαι την καιιά έκείνη μέρα που πέρασα με την πρόληψη.

Θέμις [Β]

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΑΘΗΝΑ

Πάντα είναι όρροψη ή Άθήνα μας, αλλά ή άνοιξιατική μορφή της έστερνά κάθε άλλη σε χάρη και πρωτοτυπία.

Ολόκληρη ή πόλη παρουσιάζει τώρα μιά εικόνα πιο φαίδι ή, πιο άρμονική, πιο φωτεινή παρά τις άλλες εποχές.

Ο άέρας είναι άπαλός, μυρμιμένος. Άνακνέοντας τον νοιάθεις όλο σου τό είναι να καθαρίζεται, να άναώνεται και να ζωογονείται.

Ο ούρανος, ο άπειρο στυλανό ά-τλάζι, γίνεται ένα θαυμάσιο φόντο για

Λυσηθ [Β]

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 282ου Διαγωνισμοῦ Ἀδελφών. Ἀπ' ἄλλου τοῦ φυλλαδίου τούτου δεῖται μέχρι τῆς 1' Ἰουλίου.

251. Δεξιόγραφος
"Ὅχι λάσπη κι' ἄν ἐνώσης
Μὲ ἀρχαία κτητική,
Ποταμὸ θά φανερώσης
Στὴν ὠραία μας Ἀττική.
Χιωτοπούλα

252. Μεταγραμματισμός
Κάθε θνητὸς ἔστι θά γίνῃ,
Φτωχὸς ἢ πλούσιος δὲν θά μείνῃ,
Δὲν λογαριάζει τίποτα ὁ θάνατος...

Μὰ ἕνα του γράμμ' ἄν μεταβάλῃ,
Ζοή και σφριγὸς παίρνει πάλι
Ποῦ νόμορ ἦς: Ἦταν λοιπὸν ἀθάνατος;
Διαπρέσωση

253. Αἶνιγμα
"Ὄνομα ἀνδρὸς χαϊδευτικὸ
Θά ἴδῃς στὸ ἀρσενικὸ μου'
Τοῦ κάθε ἀγῶνα ποιητῆ
Τέλος τὰ θηλυκὰ μου'.
Σχεδὸν συνάντημ' αὐτὸ
Καὶ τὸ οὐδέτερό μου.

254. Μαιάνδρος
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Νάνικα κατασταθοῦν οἱ ἀστερισκοὶ διὰ γραμμάτων, ὅσους νά γινωσκόνται: ἀριθμητικὸν ἐπίσημα, λείψανον, νομοθέτης, ἐπίσημα, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μουσικὸς φθόγγος, θαλάσσιον πτηνόν, ἄλλη νῆσος τοῦ Αἰγαίου, δημοτικόν, πρόθεσις, δικαίος τῆς Γραφῆς, σύνδεσμος, ἄνεμος, σκευὸς τοῦ πλυντηρίου, θεά.

255. Φωνηεντόλιπον
πς - φγγ - τ - κλμν
τα - κν - κ - χμν
Τρύπα στὸ Νερό

256. Γρῆφος
δει
δει δει X ἔς μὲν
δει στη δει
δει δει
Στέφανος τῆς Δέξης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 7

65. Ὑπερίον (ὑπέρ, ἰον).—66. Γάτα-γάλα.—67. Κούβα - Βακού.—68. Τὸ γράμμα ὄμιχρον.—69.
Ρ Ο Ε Ν (Πίστις, Ὁράτιος, ΚΟΡΙΝΝΑ Καρία, ρακή, Ἄρης, Α Ι Δ Η Τάμιος, Ἡοσίας, Δ Ε Ν Δ Ρ Ο Ν σηκία).—71. ΣΠΕΥ-Ι Ν Ν Ο Ο Δ Ε Β Ρ Α Δ Ε Ω Σ Α Ν Α Η Ν Ο Η (Χρῶσης, Γύλι Πλος, Ὀϊλέως, ἄλγών, Φαίδρα, Νηρῆος, ἰρίθων, Εἶρα, Ἀρίσταρχος, Διδώ, Σμελέη, Δίον, Αἴσα).—72. ΑΒΡΑΑΜ (Ἄλαζόν, ἄβρος, εἰρήνη, παράνομος, σμιπ' Ἀδῶ, χαίρομαι).—73. Ὅπρ' εἶδει δειξάι.—74. Ἐξίς δευτέρα φύσις (εἶς εἰς δε, φτερὰ, φ' εἰς εἰς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ ποῦ λέξεις μὲ ἄλλὰ στοιχεῖα ἔρ. 6. τὸ ἐξόριστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξων 60 λεπτὰ ἡ λέξις μὲ πέντε ὁ στοιχεῖα ἔρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαία ἔρ. 1, 50. Ὁ χαριστικὸς στίχος ἔρ. 5. Οἱ μὲ ἀνυπόγραφα πληρώνουν τὰ διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[AZ'—304]
Πρωτοεισρχομένη στὸ ὄρατο σὰς περιβόλι χαριστῶ κι' ἀνταλλάσσω τετραδικία μ' ἄλους-ες. Δ/οῖς: Ἀνίδα Ἀνωϊαν Κωστάκου, Θερμοπολῶν 66, Ἀθήνας διὰ: **PEMBH**

[AZ'—305]
Τόσο γρήγορα; Νενέτα, σκοπεύεις νὰ πετάξῃς; Περιμένα τοῦλάχιστον πρώτα νὰ πάρῃς διπλωμα. **Δεῖλὰ**

[AZ'—306]
Εἰς δλον τὸν ἀπαιλασόκομον καὶ ἰδιαιτέρως εἰς Γελαστὸν Ἀντιπλοῦρχον, Βασιλέα τοῦ Χιόμορ, Κατάσκοπον 33, Σαυθὴν Νεραῖδα, Στέλλαν Βιολάννη, Δόκιμον, Ἀγγουρολογιῶτατον, Χάρου Μπῶρ, Ὑδρατικὸν Κῆμα, Ἀόρατον Βασιλέα κ. ἄ. εἰσρχομαί χροῖνα πολλὰ καὶ τρισευτυχισμένα. **ΚΟΜΗΣ ΟΠΑΙΚΑΝΤΩ**

[AZ'—307]
Γαλιάνδρα, πῶς πέρασες στὴν ἐκδρομὴ; Ἡ Ἐρμίνια σοῦ ἔδωκε... σαραγαλόκι; **Δορκαί**

[AZ'—308]
Εἴχομαι σὲ δλους-ες καλὸ Πάσχα, Ἰδιαιτέρως: Δεῖλὰ, Πειθῶ, Βερόνικον, Μυστηριώδη Ἰππία, Ρεζεντὰ, Πικολίνο, Σφουγγαρά, ἀκόμα καὶ σὲ σένα, Σερπαντίνα. **Ὀλιμμένη Μελωδία**

[AZ'—309]
Ἰνδιάνα, Χάρου Μπῶρ, Παιχνιδιάρα, Ἀθεντόπουλο, Νινέττα, καὶ λοιπὰ ἀπαιλασόπουλα, δεχθῆτε τὴν ἀνθοδέσμη τῶν ἀπειρῶν εἰσῶν μου. **ΤΣΑΡΕΒΙΤΣ**

[AZ'—310]
Δεῖλὰ, Χαδιάρα, ἡ ἐκδρομὴ σας στὸν Ἅγιο-Στέφανο γιὰ πότε ἀνεβλήθη; Καὶ πότε, Δεῖλὰ, θὰ καταβῆτε ὀριστικὰ στὸ Βόσπορο; Ἐτοιμασε ἀπὸ τώρα τὸ πρόγραμμα. **Νινέττα**

[AZ'—311]
Κυκλομαὶ δὲν ἔλαβα γράμμα κι' ἀπορῶ γιὰ τὸ σημεῖομα. Ἄν θέλῃς ἐναγράψῃ ἢ σταῖλε τὴν διεύθυνσίν σου. **ΚΟΜΗΣ ΟΠΑΙΚΑΝΤΩ**

[AZ'—312]
Ταυτιπὸ Κυκλάδιον, πῶς μὲ κατάλαβας; Ἐγὼ δὲν εἰς ἔξω. **Δοξασμένη Ὑδρα**

[AZ'—313]
Κύριον τοῦ Νάτουγκ: What do you better know dance or English? Or none of them? **Ἀρχιαιγγυῶνες**

[AZ'—314]
Κύριον γλωσσομαθεῖς: Καρκαλέρο (Ζουζούκης), Κορπανέλια (Α. Παπαδόπουλος). Σὰς ἄρσε. **Ἀρχιαιγγυῶνες**

[AZ'—315]
Ἀτρώμης ἀπαιλασόποι, ἀγνοοῦμεν τὴν Δ/αίν σας. Γράψατε πρώτος. **Σεντεμένες**

[AZ'—316]
ἘΤρελλοπαρέα, γιὰ νὰ σοῦ δεῖξω ὅτι δὲν μουλειπεινοῦς θὰ σὲ ἀποκαλέψω ἀφοῦ πρώτα ἀποκαλυφθῇ ἡ Παρέα τῶν Ἀπεντάρων!.. Πόσο θμως ἄδικο μετὰ τὴν [AZ' 278]. **ΚΟΜΗΣ ΟΠΑΙΚΑΝΤΩ**

Τίσιος ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ Υποσηματικῶν 22 Ἀθῆνας

[AZ'—317]
Σ' ἔλα τὰ ἀπαιλασόπουλα καὶ ἰδιαιτέρως στοὺς: Τζέρου, Τζεῦλάν, Χαδιάρα, Μπατοῦλ, Τζοκόντα, Μοδιανὸ Ζιζάνιο, Ἀμαδρῶδα, Ἰνδιάνη καὶ Ζαμπῖδα εἰσρχομαί καλὸ Πάσχα. **Δεῖλὰ, Νινέττα**

[AZ'—318]
Ἐσὺθὴ Νεραῖδα. Πρόσχε πολὸ στὸ ἐναλλάω. Ἄλλοιῶς σ' ἀποκαλόπω. **Πειθῶ**

[AZ'—319]
Θηριοπαράστρα, σὺν πολὺ μὰς κάνεις τὸν ἔξιπνο. Προσοχὴ! νὰ φοβάσαι τὴν **Πειθῶ**

[AZ'—320]
Γκάρα, Σίρλεῦ Τέμπλ. Δὲν εἶμαι ἡ Νόρμα Ρέπουλη (ἀπαιλ. βεβαίωσι). **Κοράκι**

[AZ'—321]
Προκηρῶσω, δῆμιον τριδραχιμον διαγωνισμὸν. Θέμα: «Πὸς ἀντιλαϊβνισθε τὴν εὐτυχία». Βραβεῖα: Τόμος ἀπαιλασῶς, Βεβίλια Βέρν. Δ/οῖς. **[AZ'—271]. Ἀσρουλλέντης**

[AZ'—322]
Ἀγαπητὴ μου Δεῖλὰ, δεῖξο στὰ γενέθλια σου θερμὰς εἰσῶδες. **Ὀλιμμένη Μελωδία**

[AZ'—323]
Σερπαντίνα. Δὲν σὲ φοβάμαι. Ἄν μὲ ἔξῃς γράψῃ χαρακτηριστικῶ. **Ὀλιμμένη Μελωδία**

[AZ'—324]
Κατάσκοπος 33, γιὰτι βάζετε τὸ ἰδικὸ σας ὄνομα στὴν διεύθυνσιν; ποῦ προκηρῶσετε διαγωνισμὸ καὶ δεχί τοῦ Στεφάνου Δόξη; ; ; ; (παραστικά, παιδί μου). **Μουζελέν**

[AZ'—325]
Ντέντεκτιβ «X»=ΖΟΥΖΟΥΚΗΣ (χρυσούλη μου, τί κάνει ἡ μπέττω; ;) **Μουζελέν, Κορμάν**

[AZ'—326]
Μποῦμ! κι' ἐξέθωκα ἀπὸ τὰ βάρη τῆς Ἰνδιάνας, ἀλλ' ἄν καὶ εἶμαι Ἰνδιάνη μὲ εἶρετε πολὺ καλὰ. Ἐξάκολουθῶ ἀλληλογραφία, ἀνταλλάσσω κάρτες Μ. Μυστικά μὲ δλους-ες. Melle Mimika Vizandion, Takim, Tarlabachi, 42, Istanbul Turquie. **Ἰνδιάνη**

[AZ'—327]
Τώρα τὴν ἀναγῆ ποῦ ἀνθίζου τὰ λουλούδια, σὺν λουλούδι ἀνθίζει καὶ ὁ νῆρος Σάλλογος:

«ΝΕΑΝΙΚΗ ΔΡΑΣΙΣ»
μὲ δράξη ἀληθινή γιὰ δράξη.
ΣΚΟΠΟΙ: Φαντατικὴ διάδοσις ἀπαιλασῶς, καὶ ἐγγραφή ἀπόρων καὶ εὐπρόρων παιδιῶν σ' αὐτήν, διασκευαστικὸς διαγωνισμοί, εἰσορτές γιὰ φιλανθρωπικοὺς σκοποὺς, καὶ φιλικαὶ συγκαντρώσεις καὶ ἐκδρομαί.
ΤΟ ΠΡΟΕΔΡΕΙΟΝ: Πρόεδρος: Φοῖβη, Ἀντιπρόεδρος: Κυκλαρῖα, Γραμματεῖς: Εὐθῶμος Σηματοφόρος, Ταμίας: Τριανταφυλλένια.

Οἱ ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ: Ζακωνθουόλα, Ἀνθισμένη Ραζία.
Οἱ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ: Καρότου: Αἴγλη, Ἠλέκτρα. Πατῶν: Γλυκὸ Γαμῶγλο, Ζακωνθῶν: Ζακωνθουόλα, Καλαμῶν: Ἄσμα τῶν Ἀγγέλων, Σέρου: Κλέ-Κλό. Σπεισῶν: Βασιλεὺς τοῦ Χιόμορ.
ΤΑ ΜΕΛΗ: Βιολέττα τῶν Ἄλπεων, Ἰακωνθίς, Ἀντικ Μπαρόδα, Ρεζ-Δεζόν, Σαυθὸς Νάσαρχος, Γκοῦσταβ Φραλίχ, Γαλανὸς Νάσαρχος, Μαργαρίτα, Σφουγγαράς, Δεχόμεθα μέλη. Δ/οῖς Σάλλογος: Ἀνίδα Μαργαρίταν Χρ. Λαμπράκη, Μαυρογένη, 12-Α, Ἀθῆνας (8)